

Problematika dětí umístěných v kojeneckých ústavech již dlouhou dobu přitahuje pozornost jak odborníků, tak laické veřejnosti. Je to téma, které se dotýká našich emocí a snad v každém člověku vzbuzuje i rozhořčení nad osudem těchto dětí. Naše civilizovaná společnost se snaží s tímto problémem vypořádat a poskytuje opuštěným dětem různé formy náhradní péče.

V optimálních případech jsou takové děti umisťovány do adoptivních či pěstounských rodin, kde mohou vyrůstat v prostředí normální zdravé rodiny. K tomu je ovšem nutný souhlas jejich biologických rodičů, kteří se však často svých dětí nechtějí vzdát a ty jsou pak nucené trávit kratší či delší dobu v ústavní péči. Protože sama ústavní péče nemůže nikdy plně nahradit prostředí fungující rodiny, v zájmu společnosti by mělo být zajištění poskytované péče v ústavním prostředí na takové úrovni, aby potenciální negativní rizika pro psychický vývoj dětí byla v rámci možností omezena na minimum.

Tato diplomová práce je zaměřena na dobrovolnickou činnost jako jednu z možností, která by mohla vést ke zlepšení psychosociálního života dětí v kojeneckých ústavech a dětských domovech.

S tímto prostředím jsem se poprvé setkala před pěti lety, kdy jsme se dvěma kolegyněmi navštívily primářku MUDr. Lukešovou v Kojeneckém ústavu v Praze 4, Krčí s návrhem, umožnit do ústavu vstup dobrovolníkům, kteří by se mohli individuálně věnovat jednotlivým dětem. Stěžejní myšlenka vzešla od mé kolegyně Ing. Reginy Bergerové, která se s prostředím Kojeneckého ústavu v Praze 4 seznámila v době, kdy docházela za svou budoucí adoptivní dcerkou. Všimla si, že při tak velkém počtu dětí a nízkém počtu zdravotních sester nemůže personál, ani při nejlepší snaze a vůli, poskytnout dětem dlouhodobou a pravidelnou individuální pozornost. Napadlo ji tedy, že by ochotní lidé - "dobrovolníci" mohli docházet do kojeneckého ústavu a pravidelně trávit určitý čas s jedním dítětem.